

VERSLAG

Terenten 2012 : en nu nooit meer ???

Onze clubwandelvakantie in Terenten, een Alpendorpje dat zich hoog boven het Pustertal nestelde, werd een topper. Gedurende de ganse week vielen er welgeteld veertien druppels regen. Voor de rest was het prima weer met naar het einde toe zelfs heus hoog- (letterlijk dan !)zomerweer. Met deze Terenten 2012 eindigt een cyclus van acht achtereenvolgende wandelvakanties. Steeg (Lechtal), Längenfeld (Ötztal - twee maal), Wenns (Pitztal), Saig (Lenskirch, Zwarte Woud), tweemaal Mühlbach (Salzburgerland) en nu dus Terenten, in het Pustertal : meer dan vijftig tochten, de ene al spectaculairder dan de andere, maar zonder uitzondering allemaal tochten in een wondermooi decor van bergen, bossen en alpenweiden. “En nu nooit meer ...!?” was de vraag die meermaals werd gesteld. Nooit meer is te cru, doch voor 2013 gaan we toch even passen. Wat 2014 brengt, dat vernemen jullie wel tegen dat hierover nieuws is. In Terenten beleefden we alvast een prachtig slot van deze cyclus. Volg onze WP'ers negen dagen lang en geniet even mee ...

Zaterdag 1 september

's Morgens verzamelen om half vijf ... Geen mens die daar om baalt. Wanneer wij tegen goed vijf voor half vijf de auto parkeren aan de parking aan de sporthal blijkt dat reeds zo goed als iedereen er is. De bagage wordt ingeladen en wat later krijgt Theo – hij rijdt de eerste 150 km - het sein om te vertrekken. Iedereen is er. Het is nog geen kwart voor vijf als de Demerstee-car door Paal glijdt. De nacht loopt ten einde – de blauwe maan (de tweede volle maan binnen één maand) schijnt fel en helder. Consternatie alom als Eddy S. naar voren komt met de vraag of Fernand en Julia er wel bij zijn. Niet dus ! Bocht rond Paal, weer naar de sporthal en wie staan daar braaf te wachten ? Fernand en Julia. Tien minuutjes later een tweede start, de goeie deze keer. Na goed twee uur neemt Bert het stuur van Theo over en snorren we over de Duitse Autobahnen, richting zuiden. Het wordt een voorspoedige reis tot we net voor de tunnel in Füssen verstrikt raken in een file. Na goed veertien uur en half komen we uiteindelijk toe in Terenten. Het avondmaal smaakt en nadien pakken we uit en trachten we wat slaap in te halen.

Zondag 2 september

Even buiten kijken ... Grijs, grijs, de weg ligt nat en het regent. Wordt het vandaag een regendag ? Om half acht zit iedereen (op twee habitués na die liever nog een half uurtje langer onder de wol blijven) aan de ontbijttafel. Ondanks de nattigheid buiten is de sfeer optimaal. De voorzitter blijkt toch wat optimistischer over het weer te zijn dan de meteorologen op TV. Volgens hem klaart het nog uit en krijgen we later zelfs nog de zon te zien. Om negen uur stuurt Bert zijn veertien meter lange gevaarte door de haarspelden bergop naar Margen, waar we beginnen aan het eerste deel van de Panoramaweg die ons vandaag Terenten en omgeving zal laten ontdekken. Was het toen we vertrokken aan het hotel nog kil en nat, dan veranderde dit na goed een kwartiertje wandelen drastisch. De wolken stegen vanuit het dal als grote wattenpluisjes omhoog en hier en daar waren er al zonbeschenen plekjes op de bergflanken te zien. De zon bleef moeite doen en verdreef beetje bij beetje het ochtendgrijs. We stegen over de almen en door wat dennengroen tot exact 1 500 m. Onder ons zagen we Terenten. We daalden af naar het hotel en kregen er een lekkere huisgemaakte lasagne. Zo konden we er weer tegen om deel twee van de Panoramaweg af te werken. Vanuit het hotel gingen we even richting kerk om dan aan de overzijde van de weg het Molenpad te volgen. Langs de overzijde van de proestende bergbeek kregen we zicht op de Aardpiramiden, een natuurlijk beeldhouwwerk waarbij poreuze rotsen erodeerden tot ware kunstwerken. Vooral de deksteen, boven aan zo'n piramide was mooi om zien. In een brede bocht gingen we dan rond de Englkopf. Nu eens wandelden we tussen hoge dennen, dan weer genoten we van verre zichten op en over de almen. In de verte zagen we weer het kerkje van Sankt Margaretha in Margen. De eerste rit zat erop. Wat zich aankondigde als een ware regendag werd uiteindelijk een erg zonnige kennismakingsronde. (18 km – 660 m HV)

's Avonds werd er heel wat gelachen bij de voorstellingsavond. Deze keer moest er aan de hand van een ingestuurde foto uit de kindertijd of van in de jeugd jaren, geraden worden wie er op het scherm werd geprojecteerd. Enkele rijmregels dienden als hint.

Maandag 3 september

De zon steekt zich nog weg achter wat hoge bewolking en de bergen liggen er wat heilig bij. Tegen kwart voor negen zet Bert zijn 60'er met de neus naar het dal en dalen we af naar de vallei van de Rianza. Aan de overzijde van de rivier wacht een fikse klim naar Parkplatz Zumis. We stijgen van 750m naar iets meer dan 1 700 m. Onderweg wachten er flink wat haarspeldbochten. Naarmate we stijgen wordt het stiller in de bus. Wanneer dan nog blijkt dat er haarspelden bij zijn die Bert niet in één keer kan ronden, wordt het zelfs akelig stil. Achterin brult de motor zijn vermogen naar de trek-

wielen en bocht na bocht naderen we het doel. Eindelijk rijden we de parking op en kunnen we, na een toch wel spannende rit, beginnen aan de tocht voor vandaag. De ganse dag wandelen we van de ene alm naar de andere en klimmen we naar de top van de Astjoch. Aan het kruis blaast de wind verschrikkelijk. Snel-snel worden er foto's gemaakt om wat later terug downhill te stappen, richting Rastnerhütte. Daar genieten we van een fiks bord macaroni met vleessaus en gaan dan weer verder. Nu eens wandelen we tussen geurige dennen, dan weer

maken we een bocht om een veenmoeras te ontwijken. Tegen vier uur komen we aan de parking waar we onze Demerstee zien staan. Bert, die vandaag mee wandelde, stuurt ons wat later vakkundig weer het dal in en tegen vijf uur zit de wandeldag erop.

Dinsdag 4 september

Vandaag klimmen we even buiten Terenten naar de Pertinger Alm, iets boven de 1 800 m. Op de sjotterkestafel lieten enkele WP'ers merken dat ze eertijds veel getraind hebben... in 't café om de hoek. In de hut kregen we een buitenmaatse kom soep en iedereen was unaniem enthousiast over de smaak ervan. Na deze tussenstop klom de hoogtemeter gestaag door, ging over de kaap van de 2 000 om uiteindelijk uit te komen op een maximale hoogte van 2 114 m. Het pad dat we volgden was

adembene-mend mooi. Smal, goed onderhouden, volgde het de contouren van de berg om ons almaar verder naar de achterkant van het dal te kruipen waarin links van ons de Winnebach zich naar beneden stortte. Toen we eindelijk de ultieme bocht naar rechts namen opende zich een groots panorama dat voor kippenvel zorgde. Eens we de Hofalm links voor ons zagen liggen, gingen we dalen. In een groots kader, bezaaid met grote rotsblokken, vleiden we ons neder en genoten we van de meegebrachte picknick. Waren de wolken bij het verlaten van de Pertinger Alm nog dreigend geweest en had het toen zelfs even geregend, dan was het nu heerlijk zonnig. Veel tijd om te genieten van al dit moois werd er ons niet gegund. Er wachtte immers nog een stevige daling van een goeie 1 000 hoogtemeter. Toen we beneden aankwamen in het hotel, mochten we dadelijk aan tafel en werden we getrakteerd op een lekker stukje huisgemaakte Apfelstrudel. (18 km – 860 m HV)

Woensdag 5 september

Ook vandaag kleurt de grijzige ochtendhemel kopergeel in het oosten. De dag kondigt zich mooi aan en de voorspellingen zijn dan ook redelijk goed. Zonnig, met in de namiddag kans op een lokale, onweerachtige bui. Bert rijdt ons tegen kwart voor negen naar Vals, een dorpje op goed 15 km van Terenten. Eens we dit dorpje, met nogal wat mooi bebloemde hotels door zijn, rijden we verder tot een slagboom ons de weg verspert. Hier mogen we overstappen in minibusjes die ons tot de parking vlakbij de Fane Alm brengen. Deze alm is bijzonder mooi gelegen en naast het groene gras en de bergen eromheen, staan er enkele nederige houten huisjes, allemaal met eenzelfde schuin afhellend dak. De ganse alm is geklasseerd, wat met zich meebrengt dat alles moet blijven zoals het nu is, gelukkig maar. Langs de proestende Rio de Valles en met links van ons de stenige hellingen waarvan dikke druppelen naar beneden petsen en grazige almen zo ver het oog reikt aan de rechterzijde, is het hier zalig wandelen. Na een zoveelste bocht zien we in de verte voor ons de Brixner Hütte, de hut waar we tegen de middag worden verwacht. De zon was onze metgezel geweest tot boven, doch nu sluieren wolken de hemel, wat heel wat van onze terraszieters naar binnen doet verhuizen. Eens iedereen zijn drankje had, bracht een springerige jonge deerne de Brettl Jause op. Tot grote consternatie van velen bleek dat één zo'n vleesplank per persoon was voorzien, alhoewel de hoeveelheid kaas, boterhamworst, salami en voornamelijk hesp ruim voldoende zou zijn geweest voor twee. Toen iedereen zijn buikje rond had gegeten, splitste de groep zich. Een

gedeelte zou de klim naar de Marblsee maken, om dan via de Achilaalm af te dalen naar de Fane Alm. De anderen daalden af over de heenweg en kregen nu voor hen te zien wat ze daarstraks niet zagen. Na heel wat bochten dook voor hen de Fane Alm op, waar ze ruim de tijd hadden om iets te drinken in één van de drie bewirtschaftigte hutten. Het andere deel van de groep hijgde aan de Labesebenalm Hütte even uit en zag dan dat het pad 18A hen schuin tegen de helling op wees. Schuin voor ons lag een boogvormige inkeping in de horizonlijn. Daar verwachtten we de Marblsee. Op 2 414 m hoogte kwamen we inderdaad aan een klein, grijsgroen meertje. Doel bereikt ! Hoog boven de bergen pakten dikke wolken samen en enkele donderslagen noopten ons om niet te talmen, daar op de almen. We volgden onze roodwitte streepjes naar de rand van een afrastering en keken daar in de diepte naar de Achilaalm. Het pad dat we moesten volgen ging quasi loodrecht naar beneden ! Oppassen geblazen dus. Dankzij hulpvaardige handen raakte iedereen heelhuids op de Achilaalm. Even bijtanken en dan weer verder. De afdaling bleef vrij technisch en enige omzichtigheid bleef nodig. Eindelijk zagen we beneden ons de Fane Alm. Tegen kwart voor vijf bereikten we het dal. Net op dat moment ging het druppelen. Al spoedig gutste de regen naar beneden en enkele knetterende donders wezen erop dat het menens was. Beetje nat, maar erg voldaan bereikten we de bus. (18, 15, 14 of 11 km – klim tot Brixner Hütte 550 m, totale klim 945 m)

Donderdag 6 september

's Morgens levert de nabewolking van de onweersbui van gisteren een gevecht met de hemelsblauwe achtergrond van het hogedrukgebied dat komende is. Al snel zal blijken dat de wolken het onderspit zullen moeten delven. Vandaag rijden we naar het Dolomietengebied, richting Pederü. Na Sankt Vigil mogen we twaalf km genieten van de prelude tot wat ons te wachten staat. Na een koffie in het Berggasthaus Pederü zetten we ons in beweging. Niemand bleef in het hotel, zodat een vijftigkoppige slang zich richting eerste hindernis beweegt. Een steendam houdt er de Dolomiet tegen. Aan de kant ervan slingert een zigzagpad omhoog. In geen tijd overwinnen we de eerste honderd van de in totaal iets meer dan 500 m hoogteverschil. Onder ons wordt het Gasthaus steeds kleiner en voor ons duikt hindernis twee op. Alweer zo'n stenen muur noopt ons om weer in scherpe zigzags te vorderen. De teller gaat al snel boven de 200 m. We komen nu op een ander terrein. Tussen de rotsblokken duiken nu lage dennen op. Links en rechts torenen de rotsen hoog boven ons uit. De kartels tekenen zich scherp af tegen de nog deels bewolkte hemel. Het meest nog doet het decor denken aan dat van de vroegere westerns. Het is alsof de Indianen vanuit de hoogte spieden naar het voorbijtrekkende konvooi. Het dal wordt breder en groener. Al van ver zien we de Fanes Alm met de gelijknamige hut. Binnen neemt Sarah in geen tijd onze

bestellingen op en wat later krijgen we alweer een heerlijke Jause Teller. Na de middagstop stijgt een groot deel van de groep nog even verder door. Een kruis bovenaan de kartelhorizon wenkt ons. Stenige zigzags brengen ons er in geen tijd naartoe. Iedereen die mee is prijst zich gelukkig : het zicht van hierboven is buitengewoon mooi ! 360° rondom genieten we van alles wat de Dolomieten kunnen bieden en zien we dat inderdaad geen enkele lijn recht is in dit gebied. Freewheelend gaan we nog even verder om een rondje te maken rond

een klein bergmeertje, de Limosee. We dalen even af en nemen het pad naar links dat ons afzet op een bijzonder mooie alm met daarop de Lavarello Hütte. Klaterend water, fris groen en een mooi geschilderde hut vormen er het decor. In gesloten formatie gaat het dan downhill en kunnen we uitkijken over alles wat daarstraks achter onze rug gebeurde. De zon verdreef ondertussen de laatste wolken zodat de kleurenpracht van de stenige omgeving nu nog meer wordt geaccentueerd. Iedereen is er van overtuigd : dit was een onwaarschijnlijke mooie tocht !
(17 of 14 km met 635 of 515 m HV)

Vrijdag 7 september

Het hogedrukgebied wiste 's nachts alle wolken weg. Rest er nog alleen een staalblauwe hemel met een schitterende zon in de hoofdrol. Vandaag wordt het zo een beetje een verrassingsrit. Dalinwaarts kunnen we rijden tot aan een parking aan de toegang tot het Unesco Werelderfgoedgebied Fanes-Sennes-Prags. Daar moeten we de bus achterlaten en zullen we een lijnbus nemen die ons van 1 500 naar goed 2 000 m zal brengen. De weg is smal en bochtig. De zichten rondom worden

al maar spectaculairder. Halverwege de klim krijgt een onvoorzichtige chauffeur een kus van de bus, wanneer hij net niet voldoende ruimte geeft om het rode gevaarte de haarspeld door te laten schuiven. Na goed twintig minuten komen we aan, net voor de Plätzwiesen Alm. Alweer in gesloten formatie – iedereen is mee vandaag – trekken we een lang Wandelend Paal-lint tegen de grasgroene berghelling op. Klimmen op 2 000 m blijft werkdag voor de longen en al gauw vallen er gaten. Geen nood echter : wat verderop sluiten we opnieuw de gelederen. Scherpe kartels lijnen de horizon af. In deze brokkelige lijn vinden we een steenbrug, hoog in de toppen van de bergketen. Het pad wordt ietwat makkelijker en we genieten van nog meer schitterende panorama's. We maken een bocht rond de berg en zien dan schuin links voor ons het kruis dat de top van de Strudelkopf aangeeft. Voor ons opent zich een zicht dat we nog maar zelden kregen. Nog meer gekartelde berggruggen, in de verte de besneeuwde kronen van de Stubaier Alpen en rechts voor ons, in volle glorie, de Drei Zinnen. De drie toppen lonken naar ons alsof ze ons al willen begroeten voor onze ontmoeting van morgen. Na de broodjes die we eten op de top, dalen we af en buigen we naar de Dürrensteinhütte. We krijgen maar net voldoende tijd om te genieten van een heerlijke pint. Reden hiervoor is dat we de bus van kwart voor drie moeten nemen die ons weer naar het dal zal rijden. Daar wacht Bert ons met de Demerstee-autocar op om ons nog een prachtig

toemaatje aan te bieden. Aan het einde van de dalweg, voorbij Schmieden, ligt het mooiste natuurlijke bergmeer van Zuid Tirol. De Pragser Wildsee, met een diepte van 36 m, ligt er uitnodigend mooi bij. Ook de terrassen lonken en sommigen weerstaan niet aan hun roep. De anderen genieten nog van een prachtige ronding van het grijsgroene meer, waarin de stoere bergen zich spiegelen. Een prachtig wandelpad levert nog mooie kiekjes op en aan het eind ervan wacht ook voor de meerwandelaars een verdiend terrasje.
(14 of 10 km – 445 of 355 HV)

Zaterdag 8 september

Ook vandaag staat de zon al van voor acht uur te schitteren aan de oostelijke hemel, boven de Kronplatz. Het belooft een schitterende dag te worden, een prachtige dag voor een veelbelovende finale, hoog in de Dolomieten, rond de Drei Zinnen. Op alle reisinformatie over Zuid Tirol komen de drie reuzengrote torens voor. Wij zullen ze vandaag van dichtbij kunnen zien en dat met een uitzonderlijk heldere lucht. Net voor Misurina gaan we linksaf en begint de ultieme klim naar de Auronzo Hütte. Zes kilometer lang slingert de Demerstee-bus zich van de ene haarspeldlus naar de andere. Steeds mooier wordt het uitzicht rondom en eens boven de boomgrens kunnen we eindeloos ver in de diepte kijken, al is dat voor sommigen niet echt hun favoriete bezigheid. Bovengekomen wijst de hoogtemeter iets meer dan 2 300 m aan. Als iedereen verlost is van zijn teveel aan vocht formeren we de groep en beginnen we aan de tien km lange trip rondom de Drei Zinnen. Het zicht is van bij het begin fenomenaal. We passeren de Lavaredo Hütte, het eindpunt voor nogal wat dagjestoeristen. Tot daar is het immers vrij vlak wandelen, wat te merken is aan het schoeisel dat gedragen

wordt. Wij gaan verder en winnen wat hoogte om uit te komen op een platform. Vanaf hier krijgen we een eerste zicht op de Drei Zinnen. Ontelbare foto's worden er hier gemaakt om vast te leggen wat eigenlijk niet met een camera te vatten is. Dit is zo'n onwezenlijk mooi zicht, dat je er stil van wordt. Ver voor ons, tegen de helling aan, zien we de Drei Zinnen Hütte, waar we zullen eten. Ergens hoog langs de Drei Zinnen is nog een vlekje maan te zien en een zilverwitte vliegtuig-

stip trekt een strakke lijn door de kraakheldere lucht. Aan de Refugio Locatelli, de Italiaanse benaming voor de Drei Zinnen Hütte heerst een drukte van jewelste. Gelukkig reserveerden we vooraf onze plaatsen in de hut en kunnen we allemaal samen onze spaghetti eten. Het is al na tweeën als we onze tocht verder zetten. Frontaal voor ons liggen nu in hun volle groots-

heid de Drei Zinnen. We verliezen snel hoogte op een stenig zigzagpad dat ons afzet in “de vallei van de namen”. Met stenen worden er hier in het gras namen gelegd. Voor ons zien we dat het pad nijdig scherp tegen de helling op kruipt. Na een stevige inspanning wacht boven alweer een volgend fraai zicht. Volgt dan nog de ronding van de steengruistong die van de zijflank van de berg naar beneden, diep de ravijn in duikt. Een lang lint van WP’ers neemt ook deze laatste hindernis zonder problemen en dan duikt voor ons weer de Auronzo Hütte op met daaronder de parking. Bert rijdt ons feilloos naar beneden over de weg met een dalingspercentage tot 16%. Na een toch weer spannende afdaling – sommige bochten zijn hallucinant scherp en diep – drinken we aan de boorden van het Meer van Misurina nog een laatste cappuccino of Hefeweisse, alvorens de terugweg aan te vatten.

In het restaurant van Hotel Weidenhofer wacht ons een feestelijk laatste avondmaal met een vijfgangen menu en nadien bekijken we de meer dan duizend foto’s die een samenvatting vormen van onze zevendaagse stapvakantie. Het moment suprême kwam er aan toen Rita een groot pak binnen bracht. Michel sprak in naam van de voltallige groep zijn dank uit voor het in mekaar puzzelen van deze mooie vakantie en toen overhandigde Martha het pak aan de voorzitter. Voorzichtig uitpakken was de boodschap. Er ging een golf van verbazing door de zaal toen Eddy het schilderij toonde waarop hijzelf stond afgebeeld. Martha – zij penseelde dit meesterwerk op doek – kreeg een meer dan verdiend applaus. Geëmotioneerd sprak de voorzitter nog een laatste dankwoordje uit en dan werd een definitieve streep getrokken onder Terenten 2012.

